

Isaac Asimov

DRUHÁ

NADÁCIA

Tretia kniha

The background of the cover is a detailed illustration of space. In the foreground, a large, sleek, silver and black spaceship with yellow accents on its wings and tail is flying towards the viewer. Below it, the Earth's surface is visible, showing a grid of cities and roads. In the distance, two other smaller spacecraft are visible, one of which is firing a beam of light. The overall scene is set against a dark, starry sky with a bright light source on the right side, creating a dramatic and futuristic atmosphere.

Lindeni

Druhá nadácia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Isaak Asimov

Druhá nadácia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

DRUHÁ NADÁČIA

Isaac Asimov

**DRUHÁ
NADÁCIA**

Z angličtiny preložil Patrick Frank

Ljndeni

Copyright © 1953, 1981 by the Estate of Isaac Asimov
Illustration de couverture Alain Brion © Éditions Gallimard
Translation © Patrick Frank, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1917-9

ISBN e-knihy 978-80-566-1966-7 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1967-4 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1965-0 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

DRUHÁ NADÁCIA [...] Prvá Nadácia vznikla na periférii, kde bolo Impérium najslabšie, jeho civilizačný vplyv najmenší, jeho bohatstvo a kultúra takmer nulové. [...] Hari Seldon založil druhú Nadáciu, aby udržiavala, vylepšovala a rozširovala jeho dielo. [...] Cieľom druhej Nadácie mala byť ochrana plánu pred nepriateľmi.

Pamiętku Johna W. Campbella Jr.
(1910 – 1971)

OBSAH

	Prológ	II
I. ČASŤ	Mulovo pátranie	15
1.	Dvaja muži a Mul	18
	<i>Prvé intermezzo</i>	34
2.	Dvaja muži bez Mula	37
	<i>Druhé intermezzo</i>	51
3.	Dvaja muži a farmár	52
	<i>Tretie intermezzo</i>	61
4.	Dvaja muži a starší	62
	<i>Štvrté intermezzo</i>	72
5.	Jeden muž a Mul	73
6.	Jeden muž, Mul – a ešte niekto ďalší	87
	<i>Posledné intermezzo</i>	102
2. ČASŤ	Nadačné pátranie	105
7.	Arcadia	108
8.	Seldonov plán	124
9.	Sprisahanci	136
10.	Kríza sa blíži	150

11.	Čierna pasažierka	154
12.	Lord	165
13.	Madam	172
14.	Obavy	179
15.	Cez mreže	194
16.	Začiatok vojny	207
17.	Vojna	220
18.	Duch bájneho sveta	224
19.	Koniec vojny	234
20.	„Viem...“	245
21.	Uspokojivá odpoveď	261
22.	Pravdivá odpoveď	273

PROLÓG

Prvé Galaktické impérium pretrvalo desiatky tisíc rokov. Všetky planéty galaxie zahrnulo pod svoju vládu – niekedy tyranskú, inokedy benevolentnú, no vždy kvalitne organizovanú. Všetci časom zabudli, že môže jestvovať aj iná forma existencie.

Všetci, až na Hariho Seldona.

Hari Seldon bol posledný veľký vedec prvého Impéria. Bol to on, kto naplno rozvinul vedeckú disciplínu nazývanú psychohistória. Jeho veda predstavovala kvintesenciu, najhlbšie jadro sociológie – ľudské správanie sa v nej redukovalo na matematické rovnice.

Konanie jednotlivca je nepredvídateľné, ale Seldon zistil, že správanie dostatočne veľkého davu sa dá štatisticky spracovať. Čím väčší dav, tým vyššia úroveň dosiahnutej presnosti. No a on pracoval s masami na úrovni celej galaxie, ktoré sa v tom čase ráтали na kvintilióny.

Bol to on, kto napriek všetkému zdravému rozumu a všeobecnému presvedčeniu predpovedal, že úžasné Impérium, ktoré vyzeralo skalopevne, v skutočnosti už dávno upadlo do štádia rozpadu a zmaru. Predpovedal (alebo vypočítal svojimi rovnicami a interpretoval z ich symboliky, čo je to isté), že ak galaxii nikto nepomôže, čaká ju tridsaťtisíc rokov anarchie a utrpenia, kým sa v nej znova objaví jednotná vláda.

Rozhodol sa, že túto situáciu napraví – zvráti aktuálny stav, čo v konečnom dôsledku obnoví poriadok a civilizáciu nie za tridsať, ale za jedinú tisícku rokov. S týmto cie-

lom založil dve vedecké kolónie, ktoré nazval jednoducho Nadácia. Celkom úmyselne ich umiestnil na „opačné konce galaxie“. Jedna vznikla priamo pred očami verejnosti, takpovediac vo svetle reflektorov. Existencia druhej rýchlo zanikla v hlbokom tichu.

Romány *Nadácia* a *Nadácia a Impérium* opisujú prvé tri storočia prvej Nadácie. Vznikla ako malá komunita encyklopedistov stratených v prázdnote galaktickej periferie. Pravidelne tam čelila krízam, v ktorých jej rozhodovanie obmedzovali premenné faktory ľudských vzťahov v kombinácii so spoločenskými a s ekonomickými trendmi danej doby. Mohla sa posunúť len istým smerom, a keď to urobila, zakaždým sa pred ňou otvorili celkom nové obzory. Všetko išlo podľa plánu dávno mŕtveho Hariho Seldona.

Prvá Nadácia mala nepomerne vyššiu úroveň vedy ako zvyšok galaxie, a tak postupne ovládla barbarské planéty vo svojom okolí. Úspešne čelila vojnovým vládcom, ktorí využili rastúcu anarchiu a odtrhli sa od umierajúceho Impéria. Úspešne čelila aj zvyškom samotného Impéria pod velením posledného silného imperátora a posledného schopného generála.

Potom však musela čeliť niečomu, čo nedokázal predpovedať ani veľký Hari Seldon – obrovskej moci jediného človeka či skôr mutantu. Tento tvor známy pod prezývkou Mul sa narodil so schopnosťou meniť emočné nastavenie ľudskej mysle. Z najtrpkjších nepriateľov si robil najoddanejších sluhov. Žiadna armáda sa mu nemohla postaviť, lebo po jeho zásahu to jednoducho nechcela. Pod jeho tlakom padla aj prvá Nadácia a Seldonov plán sa rozpadal.

Stále však ostávala záhadná druhá Nadácia – cieľ všetkého pátrania. Mul ju musí nájsť, aby ovládol celú galaxiu.

PROLÓG

Verný zvyšok prvej Nadácie ju musí nájsť, aby mu v tom zabránil. Ale kde? To nik nevie.

Kniha, ktorú držíte v rukách, je príbehom pátrania po druhej Nadácii.

I. ČASŤ

Mulovo pátranie

MUL [...] Po páde prvej Nadácie sa začali rysovať aj pozitíva Mulovho režimu. Keď sa Galaktické impérium definitívne rozpadlo, bol to práve Mul, kto vytvoril historicky prvý zjednotený sektor vesmíru v skutočne imperiálnom štýle. Predchádzajúce obchodné impérium porazenej Nadácie bolo nesúdržné a veľmi rozmanité, aj keď mu z úzadia napomáhali predpovede psychohistórie. Nedá sa porovnať s pevne riadenou Úniou svetov s Mulom v čele, najmä počas takzvanej „éry pátrania“ [...]

GALAKTICKÁ ENCYKLOPÉDIA *

* Všetky citácie z Galaktickej encyklopédie sú reprodukované zo 116. vydania z roku 1020 n. l. Použité s dovolením Galaktickej tlačovej služby na Terminuse.

I

DVAJA MUŽI A MUL

Encyklopédia hovorí o Mulovi a jeho impériu ešte oveľa viac, takmer nič z toho sa však netýka priamo našej témy a väčšina je aj tak na naše účely jednoducho nezaujímavá. Heslo rozoberá najmä ekonomické podmienky, ktoré viedli k vzostupu „Prvého občana Únie“, ako znel Mulov oficiálny titul, a ekonomické zmeny, ktoré rozbehla jeho vláda.

Ak sa jeho autor aj pozastavil nad obrovskou rýchlosťou, akou Mul prišiel k moci – z ničoho na kolosálne panstvo za päť rokov –, tak to pred čitateľom tají. Ak ho ešte väčšmi zaskočilo, že sa Mul rovnako rýchlo vzdal ďalšej expanzie v prospech konsolidácie dobytých území, nedáva to najavo.

Preto necháme Encyklopédiu bokom a vlastným tempom a spôsobom budeme pokračovať v dejinách Veľkého medziviládia – obdobia medzi prvým a druhým Galaktickým impériom. Začneme na konci piatich rokov konsolidácie.

Z politickej stránky je Únia pokojná. Z ekonomickej prosperuje. Málokto by vymenil mier počas Mulovho pevného zovretia za chaos, ktorý mu predchádzal. Vo svetoch, ktoré pred piatimi rokmi poznali Nadáciu, možno panuje istá nostalgia, no nič viac. Vodcovia Nadácie sú mŕtvi, ak sa nedali na nič využiť, a konvertovaní, ak sa na niečo predsa len hodili.

Z konvertitov je najužitočnejší Han Pritcher, z ktorého je teraz generálporučík.

Za čias Nadácie bol Pritcher iba kapitán a člen ilegálnej demokratickej opozície. Keď Nadácia bez krviprelievania

padla, bojoval proti Mulovi ďalej. Teda, až kým ho Mul neobrátil na svoju stranu.

Nebola to obyčajná konverzia, pri akej človeka presvedčia argumenty druhej strany. Zmenil sa, pretože Mul bol mutant s mentálnymi schopnosťami, vďaka ktorým vedel meniť myslenie obyčajných ľudí, ako sa mu zachcelo. Oni však boli celkom spokojní. Mali dojem, že je to tak správne. Už samotná spokojnosť s konvertovaním bola jeho základným symptómom, no Han Pritcher sa oň už jednoducho nezaujímal.

Teraz sa vracal z piatej veľkej expedície do nekonečnej galaxie za hranicami Únie s úprimnou radosťou veterána hviezdnych ciest a spravodajských služieb, ktorý môže konečne podať hlásenie Prvému občanovi. Na tvári, ktorá vyzerala ako z tmavého dreva bez vlákien, ktoré sa nemôže usmiať bez toho, aby popraskalo, to nebolo vidieť, no vonkajšie prejavy vlastne ani neboli potrebné. Mul videl aj najmenšie detaily ľudských emócií rovnako dobre, ako normálny človek tik v oku druhého.

Pritcher nechal vzdušné vozidlo v starých vicekráľovských hangároch a do paláca šiel pešo, presne ako mu kázali. Necelé dva kilometre šliapal vedľa rovnej vidieckej cesty – tichej a prázdnej. Vedel, že ani v obrovských priestoroch palácového areálu nie je jediný strážca, jediný vojak, jediný ozbrojenec.

Mul nepotreboval ochranu.

Mul sa vedel najlepšie a najúčinnnejšie chrániť sám.

Pritcherovi zneli v ušiach vlastné tlmené kroky a pred ním sa dvíhali neuveriteľne vysoké, neuveriteľne kovové a neuveriteľne pevné steny paláca. Všetko v ňom bolo prehnané a takmer až hektické krivky jeho oblúkov prezrádzali, že sa inšpiroval architektúrou neskorého imperiálneho

obdobia. Týčil sa ako mohutná pevnosť nad prázdnyimi pozemkami a preľudneným mestom na obzore.

V paláci bol jeden muž – jeden jediný – s neľudskými mentálnymi schopnosťami, od ktorých závisela nová šľachta a vlastne aj celá štruktúra Únie.

Masívne hladké dvere sa pred generálom nehlučne odsunuli, takže smel vojsť. Vykročil na širokú, bohato zdobenú rampu, ktorá sa pod ním sama pohla. Bez akéhokoľvek hluku stúpala na poschodie. Nakoniec sa postavil pred malé, obyčajné dvere Mulovej komnaty v najvyššej palácovej veži.

Otvorili sa...

Bail Channis bol mladý a ešte neprešiel konverziou. Inak povedané, jeho emočné nastavenie Mul doposiaľ nezmenil podľa svojich potrieb. Ostalo presne také, aké mu zanechali predkovia a upravilo prostredie, v ktorom vyrastal. Bol s ním celkom spokojný.

Nemal ešte ani tridsať a v hlavnom meste sa tešil vynikajúcejmu postaveniu. Bol fešák a vedel byť vtipný, takže nemusel dlho čakať na úspech v lepšej spoločnosti. Bol aj inteligentný a vyrovnaný, a preto mal úspech u Mula. Oboje ho nesmierne tešilo.

No a teraz si ho Mul prvý raz zavolať na osobnú audienciu.

Nohy ho niesli po dlhej lesklej ceste k vysokým, lákavo lesklým vežiam z nadýchaného hliníka, ktoré boli kedysi sídlom kalganského vicekráľa, keď vládol vo svojom mene. Dnes to bola rezidencia Prvého občana Únie, vládnuceho svojej vlastnej ríši.

Channis si ticho hmkať do kroku. Nepochyboval, o čo pôjde. Samozrejme, že o druhú Nadáciu! O to všeobjíma-

júce strašidlo, ktoré dokázalo Mula zastaviť v politike nekonečnej expanzie a prinútiť ho, aby miesto nej začal so statickou opatrnosťou. Oficiálne sa jej hovorilo „konsolidácia“.

Samozrejme, kolovali všelijaké klebety. Tie sa nikdy nedajú celkom zastaviť. Mul sa chystá znova prejsť do ofenzívy. Mul zistil, kde sa skrýva druhá Nadácia, a pripravuje útok. Mul sa s druhou Nadáciou dohodol na rozdelení galaxie do sfér vplyvu. Mul došiel k záveru, že druhá Nadácia neexistuje a nič mu už nebráni v ovládnutí celej galaxie.

Nemalo význam špekulovať nad rečami, ktoré človek zachytí v nejednom salóne. Vlastne to ani nebolo prvý raz, čo sa takéto klebety rozmohli. Teraz však vyzerali dôveryhodnejšie a všetky slobodné, expanzívne duše, ktoré prekvitajú za vojny a chradnú v mieri, sa im od srdca tešili.

Patril k nim aj Bail Channis. Vôbec sa tej záhadnej druhej Nadácie nebál. Vlastne sa nebál ani samotného Mula a rád sa tým chválil. Niektorí možno neschvaľovali, že je taký mladý a má sa tak dobre, a zlomyseľne čakali, kedy tomuto veselému sukničkárovi Mul spočíta všetky vtipy na margo svojho vzhladu a života v ústraní, ktorými Bail ohuroval spoločnosť. Nik sa k nemu neodvážil pridať a len málokto sa otvorene zasmial, no keď sa mu nič nestalo, jeho reputácia primerane rástla.

Teraz si vymýšľal slová k melódii, čo si hmkal do kroku. Nemali zmysel, ale vždy sa vracali k tomu istému refrénu: „Druhá Nadácia, spupná galaxia, hrozí kolízia.“

Došiel k palácu.

Masívne hladké dvere sa pred ním nehučne odsunuli, takže smel ísť ďalej. Vykročil na širokú, bohato zdobenú rampu, ktorá sa pod ním sama pohla. Bez akéhokoľvek hluku

stúpал na poschodie. Nakoniec sa postavil pred malé, obyčajné dvere Mulovej komnaty v najvyššej palácovej veži.

Otvorili sa...

Muž, ktorý nemal iné meno ako Mul a iný titul ako Prvý občan Únie, sa pozeral na svetlá vznešeného mesta na obzore. Stena pred ním vyzerala zvonka ako obyčajné murivo, znútra však bola ako číre sklo.

Na čoraz temnejšej oblohe sa objavovali hviezdy a ani jedna z nich mu nepatrila.

Trpko sa nad tou predstavou pousmial. Patria niekomu, koho videl len málokto.

Mul nebol človekom, na ktorého je radosť sa pozerat' – takým, na ktorého sa dá hľadieť bez posmechu. S výškou meter sedemdesiattri vážil sotva päťdesiatpäť kíl. Jeho končatiny vyzerali ako kostnaté steblá, čo nemotorne vytrčajú z nezdravo chudého trupu. Vychudnutej tvári dominoval ozrutný nos pripomínajúci zobák papagája.

Celkový dojem narúšali iba jeho oči. Boli jemné, čo sa vôbec nehodí k najväčšiemu dobyvateľovi v celej širšej galaxii, a nikdy sa mu z nich nestratil akýsi divný smútok.

V meste na obzore sa dal nájsť všetok prepych a zábava luxusného hlavného mesta zámožnej planéty. Mohol si nechať hlavné mesto v Nadácii, lebo tá bola aj tak jeho najväčšou korisťou, no Terminus ležal ďaleko na okraji galaxie. Kalgan sa nachádzal bližšie k stredu, mal dlhú tradíciu sídla aristokracie a viac mu vyhovoval po strategickej stránke.

Ani vo svojich tradičných radovánkach, ktoré vďaka nevidanej prosperite nabrali na intenzite, však nenachádzal pokoj ani potešenie.

Báli sa ho, poslúchali ho a možno ho aj rešpektovali – z bezpečnej vzdialenosti. Kto sa však naňho dokázal po-

zerať bez pohrdania? Iba tí, ktorých osobne konvertoval. A akú hodnotu má ich umelá vernosť? Bola bez chuti, bez duše. Mohol si nabrať akékoľvek tituly a vymyslieť akékoľvek rituály, ani tým by však nič nezmenil. Lepšie – alebo aspoň o nič horšie – bolo stať sa jednoducho Prvým občanom a ukryť sa pred svetom.

Nečakane v ňom vzkypel hnev, silný a brutálny. Nesmú mu upierať žiadnu časť galaxie! Päť rokov ostal zahrabaný tu, na Kalgane, lebo sa desí neviditeľnej vesmírnej hrozby, záhadnej druhej Nadácie. Ale už má tridsaťdva rokov! Nebol starý – ešte nie, ale cítil sa tak. Jeho telo bolo aj napriek mentálnym schopnostiam mutanta veľmi chatrné.

Chce každú hviezdu! Každú, ktorú vidí, aj všetky, ktoré vidieť nemôže. Všetky musia patriť iba jemu!

Pomstí sa všetkému a všetkým. Pomstí sa ľudstvu, ku ktorému nikdy nepatril. Pomstí sa galaxii, do ktorej nezapadá.

Nad hlavou mu chladne zablikala varovná kontrolka. Mohol sledovať, ako sa k nemu blíži muž, čo vošiel do paláca, a zároveň, akoby pološero ešte viac zosilňovalo jeho špeciálne schopnosti, cítil v mozgu prívál cudzích emócií.

Bez problémov rozoznal, kto k nemu ide. Bol to Pritcher.

Kapitán Pritcher kedysi slúžil Nadácii. Byrokrati zahŕňajúcej vlády ho ignorovali a miesto neho povyšovali všetkých ostatných. Mul ho vytiahol z tohto bahna aj nudnej práce drobného špióna. Urobil z neho plukovníka a potom generála, takže dnes už jeho aktivity pokrývali celú galaxiu.

Dnešný generál Pritcher býval kedysi odbojný povstalec, potom však bezvýhradne prešiel k Mulovi. Nespravil to však preto, lebo tým viac získal, ani z vďačnosti či spoločného presvedčenia – prešiel na druhú stranu preto, lebo ho Mul konvertoval.

Mul si veľmi dobre uvedomoval silnú a nemennú vrstvu emócií, ktoré ovplyvňujú každú generálovu myšlienku. Pred piatimi rokmi mu ju sám vložil do hlavy. Hlboko pod ňou sa dali rozoznať pozostatky jeho pôvodnej tvrdohlavosti, individuality, netrpezlivosti a idealizmu, tie však medzičasom oslabli natoľko, že ich mal problém odhaliť aj sám Mul.

Dvere sa otvorili a Mul sa obrátil. Priesvitná stena sa zakalila a purpurovú farbu neskorého večera nahradila ostrá biela žiara jadrovej energie.

Han Pritcher si sadol na miesto, na ktoré ukázal jeho nadriadený. Pred Mulom sa nik nemusel klaňať, kľakať si či používať honosné tituly a oslovenia. Mul bol jednoducho Prvý občan a oslovovali ho „pane“. V jeho prítomnosti ste mohli sedieť, ba dokonca sa mu aj obrátiť chrbtom, keď už na to prišlo.

Pre Hana Pritchera to znamenalo ďalší dôkaz sebaisto-ty a moci tohto človeka. Napĺňalo ho to nesmiernou spokojnosťou.

Mul povedal: „Včera som dostal vašu záverečnú správu. Nemôžem poprieť, že na mňa zapôsobila dosť deprimujúco, Pritcher.“

Generál zvrátil obočie. „Áno, to si viem predstaviť. Nevie- viem však, k akým iným záverom by som mohol dospieť. Druhá Nadácia jednoducho neexistuje, pane.“

Mul sa nad tým zamyslel a pomaly pokrútil hlavou ako už mnohokrát predtým. „Stále tu sú dôkazy od Eblinga Misa. Stále tu sú výsledky jeho výskumu.“

Nebolo to nič nové. Pritcher celkom neutrálne vyhlásil: „Mis bol možno najväčší psychológ celej Nadácie, oproti Harimu Seldonovi však nič neznamenal. V čase, keď skúmal Seldonovu prácu, bol pod vplyvom umelej stimulácie pria-

mo z vášho mozgu. Možno ste ho dotlačili príďaleko. Musel sa skrátka pomýliť, pane.“

Mul si vzdychol a trúchlivo vystrčil hlavu na krku ako stonka. „Kiežby žil ešte o minútu dlhšie! Práve sa mi chystal povedať, kde je druhá Nadácia. Vedel to, o tom nepochybujem. Nemusel by som sa stiahnuť. Nemusel by som donekonečna vyčkávať. Tolko strateného času! Päť rokov a stále nič!“

Pritcher nemohol priveľmi kritizovať túto slabinu svojho vládcu – bránila mu v tom mentálna kontrola, pod ktorou sa nachádzal. Miesto toho ho len rozrušila. Namietol: „Ale aké iné vysvetlenie by tu ešte mohlo byť, pane? Päťkrát som sa vydal do galaxie. Trasu ste mi určili vy osobne. Preveril som všetko do posledného asteroidu. Pred tristo rokmi Hari Seldon zo starého umierajúceho Impéria založil dve Nadácie, ktoré mali slúžiť ako jadro novej, lepšej ríše. Sto rokov po Seldonovi bola prvá Nadácia – ktorú tak dobre poznáme – známa po celej periférii. Stopäťdesiat rokov po Seldonovi – v čase posledného boja so starým Impériom – bola známa po celej galaxii. Dnes je to už tristo rokov... a kde je tá záhadná druhá Nadácia? Nepočuli o nej ani v najzapadnutejších kútoch najvzdialenejších galaktických vírov.“

„Ebling Mis vravel, že sa ukrýva pred svetom. Iba prísne utajenie vie z jej slabosti urobiť silu.“

„Takéto hlboké utajenie je tak málo pravdepodobné, že hovorí skôr o neexistencii ako o čomkoľvek inom.“

Mul k nemu zdvihol oči s prenikavým, ostrým pohľadom. „Nie. Existuje!“ Prísne naňho ukázal kostnatým prstom. „Musíme trochu zmeniť taktiku.“

Pritcher sa zamračil. „Chcete po nej ísť osobne? To dôrazne neodporúčam!“

„Nie. Samozrejme, že nie osobne. Pôjdete vy – posledný raz. Vezmete však so sebou ešte niekoho, s kým sa budete deliť o velenie.“

Nasledovalo hlboké ticho, kým sa znova neozval Pritcher. „Koho, pane?“

„Mladého muža z tohto sveta, z Kalganu. Baila Channisa.“

„O tom som ešte nikdy nepočul, pane.“

„Áno, to mi je jasné. Rýchlo mu to však myslí, je ambiciózny – a nie je konvertovaný.“

Pritcher na moment zabudol zavrieť ústa. „Nechápem, prečo by to mala byť výhoda.“

„A predsa je, generál. Ste vynaliezavý a skúsený muž. Dobre ste mi slúžili, ale ste konvertovaný. Vašou motiváciou je iba nútená vernosť voči mne, ktorej sa jednoducho nedokážete zbaviť. Spolu so svojimi vlastnými motívmi ste prišli ešte o niečo ďalšie – o istú formu vnútornej motivácie, ktorá sa jednoducho nedá nahradiť.“

„Nič také necítim, pane,“ vyhlásil Pritcher zamračene. „Veľmi dobre si pamätám, aký som bol, keď som ešte stál proti vám. Nemám pocit, že by som bol teraz menejcenný.“

„Prirodzene.“ Mulovi sa tvár vykrivila do úsmevu. „Vy to totiž posudzujete len čisto subjektívne. Tento Channis je však ambiciózny a jeho ambíciou je dosiahnuť niečo sám pre seba. Dá sa mu dokonale veriť v tom, že nebude verný nikomu okrem seba samého. Vie, že sa vezie k úspechu na krídlach môjho fraku, a urobí všetko, aby posilnil svoju moc, lebo to preňho znamená o to dlhšiu cestu a úžasnejšiu konečnú stanicu. Ak pôjde s vami, pridá do pátrania svoju vnútornú motiváciu – túžbu prospieť sebe samému.“

„Ale potom,“ nedal sa len tak odbiť Pritcher, „prečo jednoducho nezrušíte moju konverziu, ak ma to môže nejakým spôsobom vylepšiť? Teraz už azda nebudem nedôveryhodný.“

„To neprichádza do úvahy, Pritcher. Kým budete na dosah ruky – alebo na dostrel anihilátora –, ostanete stopercentne konvertovaný. Keby som vás z toho oslobodil, do minúty by bolo po mne.“

Generálovi sa od hnevu rozťahli nozdry. „Bolí ma, že si o mne myslíte niečo také.“

„Nechcel som vás raniť, ale v tomto stave si jednoducho nedokážete uvedomiť, aké by boli vaše pocity, keby ste mohli konať na základe vlastnej vnútornej motivácie. Ľudská myseľ sa podvedome bráni ovládaniu zvonka. Práve preto nemôže bežný ľudský hypnotizér nikoho zhypnotizovať proti jeho vôli. Ja to dokážem, pretože nie som bežný hypnotizér, a verte mi, rozhodne by som nechcel čeliť odporu, ktorý momentálne nedokážete prejať a vlastne ani necítite, že vo vás je.“

Pritcher zvesil hlavu. Nemohol s tým nič robiť a ten pocit v ňom rástol ako sivá, bolestná depresia. S námahou zo seba vysúkal: „Ako však môžete veriť tomu človeku, tomu Channisovi? Myslím celkom – tak, ako veríte mne vďaka konverzii?“

„Nuž, celkom mu asi veriť nemôžem. Preto s ním musíte ísť aj vy. Viete, Pritcher...“ Mul sa usadil do hlbokého kresla, v ktorom pôsobil ako oživené špáradlo. „... keby narazil na druhú Nadáciu, keby mu napadlo, že získa viac, ak sa spojí s ňou a nie so mnou... Už chápete?“

Generálovi sa v očiach objavila iskra hlbokej spokojnosti. „To je už lepšie, pane.“

„Presne tak. Ale pamätajte, že musí mať pokiaľ možno voľné ruky.“

„Rozumiem.“

„A... Ehm, Pritcher... Ten mladý muž je pôvabný, príjemný a extrémne okúzľujúci. Pritom je však nebezpečný a be-